

ბამ მოახერხა, დაერწმუნებინა არძინბა, რომ მას აფხაზეთის ტერიტორიაზე რკინიგზის მონაკვეთის დასაცავად ქართული პოლიციის 300-კაციანი შეიარაღებული ჯგუფი შეეშვა.

1992 წლის 14 აგვისტოს, დილით, ვლადისლავ არძინბამ დაურეკა გალის რაიონის გამგებელს, რუდიკ ცატავას და გააფრთხილა, – დახვედროდა ქართულ შეიარაღებულ შემადგენლობას და ოჩამჩირემდე გაეცილებინა, სადაც კოლონას უკვე ოჩამჩირის გამგებელი დახვდებოდა. მაგრამ მოვლენები სულ სხვანაირად წარიმართა...

„ჩვენ ვიცოდით, რომ თბილისიდან შეიარაღებული კოლონა მოდიოდა, თუმცა, არც კი გვიფიქრია, რომ ისინი შემოვიდოდნენ (სამურზაყანოში), რადგან, თუ საქართველოს მაშინდელ სიტუაციას გავანალიზებთ, ხელისუფლება სამეგრელოს რეგიონში სახელმწიფო სტრუქტურების გაძლიერებით უფრო უნდა ყოფილიყო დაინტერესებული, ვინაიდან ამ რეგიონს ცენტრალური ხელისუფლება უკვე ველარ იმორჩილებდა, თანაც სწორედ სამეგრელოში იტაცებდნენ სარკინიგზო ტვირთებს. აფხაზეთში მდგომარეობა ძალიან დაძაბული იყო, თუმცა, კრიზისის დაძლევის შესაძლებლობა ჯერ კიდევ მთლიანად არ იყო ამონურული. ამიტომ, რას ვიფიქრებდით, თუ პრობლემის მოსაგვარებლად ომი დაიწყებოდა...

ცოტა ხანში სამეგრელოში გაჩნდნენ გამსახურდიას მხარდამჭერთა მთელი საჯარისო ფორმირებები, ზუგდიდში უკვე იყო ლოთი ქობალია, თავისი ე.წ. გვარდიით, გალის რაიონის სოფელ რეჩხში დაბანაკებული იყო ე.წ. გალის ბატალიონი. ვფიქრობდით, რომ თბილისიდან მომავალ კოლონას სამეგრელოში წინააღმდეგობა შეხვდებოდა. როგორც მოგვიანებით გავიგეთ, კოლონა ზუგდიდთან გააჩერეს და მხოლოდ მოლაპარაკების შემდეგ დართეს ქალაქის გავლის ნება. კოლონის მეთაურებმა „ზვიადისტები“ დაარწმუნეს, რომ ისინი მათ „ჭკუის სასწავლებლად“ კი არ მოდიოდნენ,

რუდიკ ცატავა და შევარდნაძე გალის სამურზაყანოს ბატალიონის ტრაგედიაზე ლაპარაკობენ. წინაღამეს ამ ბატალიონის რამდენიმე მებრძოლი ერთად ამოწყდა

არამედ უფრო დიდი საქმე ჰქონდათ გასაკეთებელი – აფხაზეთი უნდა აეღოთ. შემდეგ ერთი საინტერესო ფაქტი მოხდა: სამხედრო კოლონამ ენგურის ხიდი კი არ გაიარა, სოფელ თავილონთან ფონით გადმოვიდა გალის რაიონის ტერიტორიაზე. გალში მოსახლეობა ქართველებს ზემით ხედებოდა. მახსოვს, კოლონიდან ხალხს უყვიროდნენ, – სოხუმში მივდივართო. ქართული შეიარაღებული ნაწილები გალში ისე შემოვიდნენ, რომ ენგურზე მდგარმა აფხაზებმა ვერაფერი გაიგეს. კოლონამ ქალაქის ცენტრალური ქუჩა გაიარა და გზა ოჩამჩირისკენ განაგრძო, გამგეობის შენობაში არც შემოსულან. ყველა გაკვირვებული ვიყავით, ორიოდ საათის შემდეგ გავიგეთ, რომ სოფელ ოხურისთან (ოჩამჩირის რაიონი) ქართულ შეიარაღებულ ნაწილებს აფხაზებმა ცეცხლი გაუხსნეს. დაახლოებით ერთ საათში გალში ქართული კოლონის მეთაურებმა 30 აფხაზი სამხედრო მოიყვანეს და გალის პოლიციის უფროსს ჩააბარეს. ერთ-ერთმა ხელმძღვანელმა (დევი

ჭანკოტაძემ) პოლიციის უფროსს უთხრა, – ეს ხალხი სამხედრო ტყვეებია. ღმერთი არ გაგინყრეთ და არ გაათავისუფლოთ, თორემ მთელ სამსახურს სამხედრო ტრიბუნალი არ აგცდებათ. როდესაც მან სამხედრო ტყვეები ახსენა, ცხადი გახდა, რომ საომარი მოქმედებები იყო დაწყებული. ნასვლის წინ დევი ჭანკოტაძემ წაიტრაბახა, – სალამოს არძინბას ტანკით ავუვარდებით სახლშიო. სიტუაცია ძალიან გაურკვეველი იყო“.

გალის რაიონის სამართალდამცავი სამსახურის ყოფილი მოხელე

14 აგვისტოს, სალამოს, აფხაზმა სამხედრო ტყვეებმა გალის პოლიციიდან გაქცევა მოახერხეს – ფანჯრიდან გადაძვრნენ. პოლიცია შეშფოთდა. გაქცეულთა ხელახალი დაკავება პოლიციელებმა მხოლოდ მეორე დღეს შეძლეს (ისინი შემდეგ თბილისში ჩამოიყვანეს და მოგვიანებით ქართველ ტყვეებზე გაცვალეს).

ქართული შეიარაღებული ნაწილები სოხუ-

...და ხვალ იყო ომი

მისკენ დაიძრნენ. გულრიფშის რაიონში მათ კვლავ გაუხსნეს ცეცხლი. დაიღუპა რამდენიმე ქართველი პოლიციელი. ბოლოს, აფხაზებმა ტამიშის ხიდი ააფეთქეს და უკან, სოხუმისკენ დაიხიეს. ქართულმა კოლონამ სოხუმში შესვლა გადაიფიქრა და ე.წ. წითელ ხიდთან გაჩერდა. იმ დროისთვის სოხუმს იცავდა 300-კაციანი აფხა-